

1.

Een vierkante zon

Op een ochtend kwam er geen ronde maar een vierkante zon op. Het leek alsof er voorzichtig een grote, gele kist naar boven werd getrokken.

De dieren die al wakker waren, waren met stomheid geslagen. 'Wat is me dat nu? Een vierkante zon?' was overal te horen. Er werd druk gepraat. 'Wat gebeurt er?' 'Waar is de ronde zon gebleven?' 'Is dit voor altijd?'

Meteen waren er voor- en tegenstanders.

De meeuw bijvoorbeeld vond dat een vierkante zon moest kunnen en vloog ernaartoe om hem te verwelkomen. Hij prikte zich aan een van de hoeken. 'Ai, dat is een scherp nadeel', zei de meeuw met een pijnlijke grimas. 'Bij rond heb je dat niet... Maar ik geef het toch een kans.'

De mier was er helemaal voor te vinden nadat hij had berekend dat er nu meer zon scheen dan voorheen.

'Het is eens iets nieuws', vond de bizon dan weer. Hij wees erop dat de rest normaal was gebleven: de wolken leken zoals altijd op zwevende schapen, de lucht was blauw en de bomen bestonden nog steeds uit een stam met takken en bladeren. 'Wat maakt het dan uit dat de zon een beetje anders is?'

Meer dieren waren positief, al was het maar omdat ze hoopten dat ook andere dingen vierkant zouden worden. Zo hoopte de houtworm stiekem dat dit zou gebeuren met de boomstam waarin hij woonde: dan kreeg zijn ronde huis rechte hoeken, kon hij zijn kast en bed tegen de muur plaatsen en had hij ineens meer ruimte.

Maar er waren ook dieren die ertegen waren.

De kameleon bijvoorbeeld vond dat alleen de kleur van de zon zou mogen veranderen. De kangoeroe stond er zeker niet om te springen. En de giraf vermoedde dat een vierkante zon wellicht ook vierkant draaide.

Aangezien deze felle kwestie het hele bos verdeelde, stelde de uil voor om er een stemming over te houden. Zo rond de middag, toen de zon het hoogst stond, kwamen de dieren samen in het midden van het bos. De uil heette iedereen welkom, legde – omhoog wijzend – uit waar het allemaal over ging, en zei dat ze ‘nu maar eens moesten stemmen’.

‘Wie is voor de vierkante zon?’ vroeg de uil luid en duidelijk.

De mier, de bizon en andere dieren staken hun poot op.

‘Wie stemt tegen?’

De kameleon en zijn medestanders, die zich niet toevallig in een kring hadden opgesteld, hielden hun poten in de lucht.

De uil had nooit leren tellen, en dus zei hij: ‘Oké... euh... het is heel duidelijk: de ene helft is voor, de andere helft is tegen... We laten de hemel beslissen.’

Zo ging uiteindelijk iedereen mopperend naar huis.

’s Avonds, op het normale tijdstip, ging de vierkante zon onder.

De grote, gele kist zakte voorzichtig weer naar beneden.

De volgende ochtend stond iedereen extra vroeg op om te zien welke zon er dit keer zou verschijnen: een ronde of een vierkante. Gespannen en stil zaten ze te wachten in de schemering. En zo zagen ze hoe er even later eerst een oranje gloed ontstond boven de horizon, en hoe er toen langzaam een driehoek opkwam.